

7. קמ. לפי הבירורandi שהמגמה מתבררת בחיים, הולכים הם המעשים והמחשבות המסתעפות, בעצמים, בפifs ובגבורתם. הבירור המחשבתי הוא אחד מהబירורים היותר עקריים להמגמה התכליתית של החיים, אבל אותו המושג שאנו קוראים מחשבה, איןנו כולל עדין את כל מנויות החיים לכל מקום. אותה מחשبة הייסודית, שהיא באמצעות הכל, היא מחשבת החיים בעצמה, המחשבה שהיא יסוד החיים וכל המפעל וכל המגמה והנטיה של החיים, המחשבה העליונה והמקורית שבנשמה, שמננה החיים נשאים, ועל פיה החיים משתגננים. זאת המחשבה, לבירורה, לשמיירתה ונקיונה, צריכה היא לכל אותן העוצות העליונות, בכל התורה יכולה עוסקה בהן, ושבביל כך המצוות נקראות לבני הרוזן תרייג עטין דמלכא קדישא. המחשבה שהتورה, שרוח הקודש, מדבר עליה, היא אותה המחשבה הייסודית, שאמנם כל מיני מחשבות וריעונות הם קוויה וניצוצה, צלליה והסתעפויותיה, סופגים הם ממנה את שדי חיים, כל אחד ואחד לפי מדתו, ערכו וכחו. לפי אותה המדעה של תורה ונקיונה של זאת המחשבה הייסודית, גבורה תורה עומדת סוד אריכות החיים בה הוא גנו, יראת ד' תוסף ימים. בה חבוי סוד היראה הטהורה, יראת ד' תורה עומדת לעד. כפי רוב הטוהר של נקודות שוהם זאת, של אוֹרֶש שמיים זאת, תורה החיים ועוז החיים מתרומים. כל מה שהוא מסתעף מבחוץ, מכחה הוא בא. היא אינה צריכה סיוע ואימוץ מהערות והתערורות, ממפעלים ותנועות, כדי לאמץ את כחה, כי מקור גבורה היא. אמנס המפעלים כולם, לפי רוב דרגותיהם, התנועות החיצוניתן כולם, התפקידים הבאים מפועל ורגע, מסידור הגינוי ומכל מבוע ומעין רוחני שהוא, הכל הוא להcin המון רב של כלים לשוטף מי שפעטה.....

פסק ג. ב. כלל הידעשה של הכרת האלהות, מרימה את האדם משפלותנו, ומעודדתו להיות חופשי להיות מותדמתה ליוצרו בדריכו הטובים, בחכמה ובחсад. על כן היסוד תלוי בשירות הציוויליזצי, שלא ישפלו עולם. ואם ייחוס עניין אלהות לדבר שהוא חוץ משלמותו של השם האמתי יתרך, אז כבר יאביד השורש של השאיפה להתדומות היותר שלמה, ואין כך לכלה הרפיו ולשילת החיים שירוגש על ידי זה בכל רוחב החיים.

פסק ג. ג. עז. כשההשגה האלהית היא בטורה בנפש, היא מרים את כל מושג שבתכלית הטוהר והעדן, מה שהוכיח הצדיק הטבעי שאינו שם ד' נקרא עליו לא יכול להביא למדרגה זו. אבל כשידיית שם השיעית היא מעורבת בדמיונות כזובות ומושגים מטעים, אז המושג של הצדיק הטבעי הוא עולה יותר בחזק ובתום מאותו המושג היוצא על ידי קראת שם ד', ואז שם שמיים מתחילה חל הסחלה, וכנכנת ישראל אומרת השליך שמיים הארץ תפארת ישראל. על כן צריכה להיות עובdot ד' מכוונת להישיר את המעשים כדי שהיו על ידם ישראל הרגשות, ועל ידי יושר הרגשות יתישרו הדעות בכל האומה, ואחר כך בכל האנושיות, עד שיוכלו בני אדם לשאוב ממקור החיים, ולא יהיה להם זאת לפוקה ומיעוט כוח כי אם לעז עצמה ועוז משפט. ונחה עלי רוח ד'

פסק הדפים 20. הצער היה גדול שבנשמה הוא מה שהיא אינה יכולה להתענג בעונג היותר טבעי לה, שהוא ההתענגות על ד'. תעונג זה דורש הקשר מצד הסביבה, שלא יפרע. השחתת המידות, בערות ומכובדים, מפ הריעים אותו. הנטייה בעצמה של חוץ העונג על ד', מצלת במידה ידועה מכל אלו הרעות. נטיית החכמה אגדזה היא באצלות הנפש החפה להתענג על ד', שבזה האדם מוצל מצורת הבערות. והמידות מתרככות על ידי עדנהה של הנשמה בשאייתה, והמכובדים הטבעיים, חרוטניים וחומריים, משתקטים.

פסק ה 64. המעשים הרעים והמידות המגנות סותמים את האור הכללי שלא יוכל להופיע בפרטים. על כן התשובה האמיתית היא ההקדמה היותר נכדזה להארת הנשמה.

8. קע. הקישור המחשבתי באלהים הוא האושר היותר גדול, התוכן הנוטן את המצעיות היותר מלאה, בטוחו בד' עדי עד כי בה ד' צור עולמים, ואומה אשר ד' מכתחה, היא קונה את העמדת הנצחית. אבל מחשבה זו אינה ככל חמון המחשבות שאדם מציין אותו רגע אחר. כך הוא עוזבן, כי אם היא שורש כל המחשבות, בסיס כל הרצונות, ומעמד כל האופי היותר עצמי של החושב, עד שככל ארחות חייו, כל תשוקותיו, כל דיבוטיו והגינויו, כל לבו ובשרו, כל כיסופיו היותר פנימיים, רק אליה הם פונים, ובזה הם מתקיימים, שבבים ורצים. ואומה שישוד הקודש הזה הוא המיסד את חייתה, את תולדתה, את עמקי הגינויו, את שירותה, את תקוותיה, את יחששה לארצה ולמלךתה, את כל סבל צרותיה, ואת כל ערכיה, בכל החיים, בכל השקפות עולמים, היא האומה המשוגבת, הגבורה מכל עמים אדרי תבל, המובטחה בקיום עדי עד. וזאת היא סגולתה הפנימית של אומת ישראל, שיסוד מחשבתה ומעמק הגינוי הטבעי....